

DIEP HET KONIJNENHOL IN

Alice kreeg er genoeg van om naast haar zus Lorina aan de rivier te zitten niksen. Een paar keer had ze in het boek gekeken dat Lorina aan het lezen was, maar er stonden geen tekeningen in en ook geen gesprekken – en wat heb je aan een boek, dacht Alice, zonder plaatjes of praatjes. Dus vroeg ze zich af (zo goed als dat ging, want de snikhete mid-dag maakte haar slaperig en suf), of een ketting maken van madeliefjes de moeite van het opstaan en het plukken wel waard was – toen plotseling een wit konijn met rode ogen langs haar rende.

Daar was nu niet zo *erg* veel bijzonders aan en ook kon Alice het niet zo *erg* ongewoon vinden het Konijn te horen roepen: ‘O, dier! O, dier! Ik kom te laat!’ (Toen ze er later over nadacht, besepte ze dat ze zich daar natuurlijk *wel* over had kunnen verbazen, alleen leek het die dag allemaal doodgewoon.) Pas toen het Konijn *een horloge uit zijn vestzakje haalde*, erop keek en zich verder haastte, krabbelde Alice overeind, want het flits-te door haar hoofd dat ze nog nooit een konijn had gezien met een *vestzakje* of met een *horloge* om uit een vestzakje te halen. Brandend van nieuwsgierigheid rende ze achter hem aan over het veld, gelukkig net op

tijd om hem in een groot konijnenhol onder de heg te zien duiken.

Alice sprong hem na, zonder zich af te vragen hoe ze er in vredesnaam weer uit moest komen. Het konijnenhol liep eerst als een tunnel rechtdoor en dook toen onverwacht loodrecht naar beneden, zo onverwacht dat Alice niet eens kon *denken* aan stoppen voordat ze zich al de diepte in voelde vallen door een peilloos diepe schacht. De schacht was onvoorstelbaar diep, of ze viel onvoorstelbaar langzaam, want ze had bij het vallen alle tijd om rond te kijken en zich af te vragen wat er nog meer kon gebeuren.

Eerst probeerde ze omlaag te kijken waar ze heen ging, maar het was te donker om iets te zien, dus bekeek ze de zijanten van de schacht en zag dat die volgebouwd waren met kasten en boekenplanken – hier en daar hingen ook landkaarten en prenten aan haakjes. Ze pakte in het voorbijgaan een pot van een van de planken. SINAASAPPELJAM stond erop, maar tot haar grote teleurstelling was hij leeg. Ze wilde de pot liever niet laten vallen – uit angst iemand dood te gooien – en met wat moeite duwde ze hem in een van de kasten waar ze langs viel.

Nou! dacht Alice bij zichzelf, na zo'n val als dit lach ik erom als ik van de trap rol. Wat moedig zullen ze me thuis allemaal vinden. Ik zou niet eens een kik geven als ik van het dak viel. (Wat er dik in zat.)

Omlaag, omlaag, omlaag.

Zou er *nooit* een eind aan die val komen?

'Ik vraag me af hoeveel kilometers ik al ben gevallen,' zei ze hardop. 'Ik moet bijna bij het middelpunt van de aarde komen. Laat eens zien: dat zou zesduizend kilometer diep zijn, dacht ik –' (Alice had allerlei dingen op school geleerd, en al was dit, nu er niemand luisterde, niet *echt* een uitgezochte gelegenheid om met haar kennis te pronken, toch was het opdreunen van feiten een prima oefening.) – 'Ja, dat is zo ongeveer de juiste afstand – maar ik vraag me wel af op welke breedtegraad of lengtegraad ik nu zit.' (Alice had geen idee wat breedtegraad was, net zomin als lengtegraad trouwens, maar ze vond het mooie, indrukwekkende woorden.)

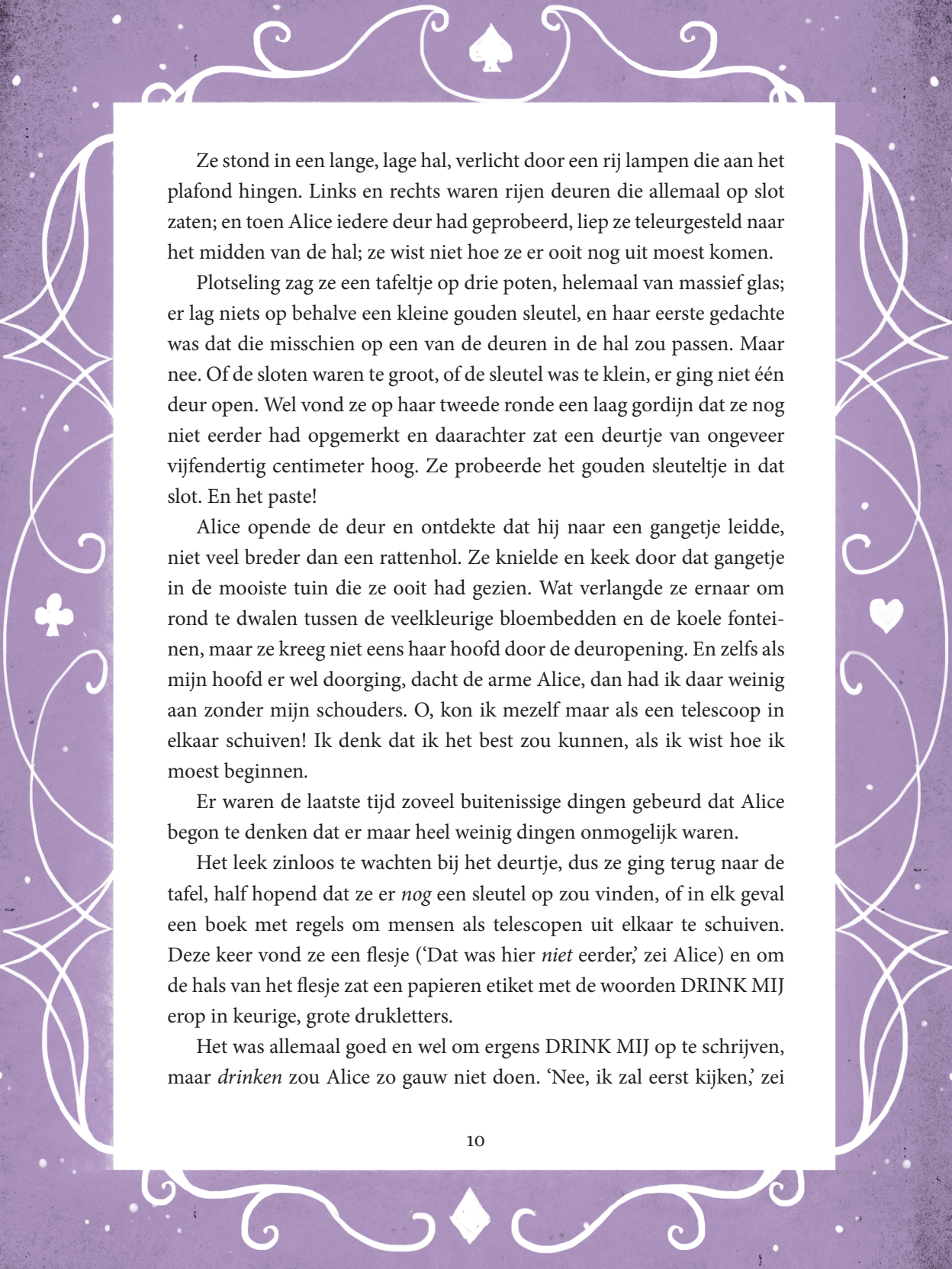
‘Ik ben benieuwd of ik dwars door de aarde heen zal vallen! Wat raar zal het zijn om tussen mensen te staan die met hun hoofd naar beneden lopen. De Antipathen – of heten ze zo niet?’ (Ze was deze keer blij dat er niemand luisterde, want het klonk helemaal niet als de echte naam.) ‘Maar ik zal wel aan iemand moeten vragen hoe het land heet, natuurlijk. Kunt u me alstublieft zeggen, mevrouw, is dit Nieuw-Zeeland of Australië? vraag ik dan.’ En ze probeerde terwijl ze dat vroeg een buiging te maken. (Stel je voor, een buiging maken als je uit de lucht komt vallen! Zou jou dat lukken?) ‘En wat een dom wicht zal ze me vinden als ik dat vraag! Nee, beter maar niet vragen: misschien zie ik het wel ergens op staan.’

Omlaag, omlaag, omlaag.

Er was niets anders te doen, dus begon Alice weer te praten. ‘Dinah zal me vanavond vast heel erg missen.’ (Dinah was haar kat.) ‘Ik hoop dat ze bij het eten aan haar schoteltje melk denken. O, Dinah, was je maar bij me hier beneden. Er zijn, ben ik bang, in de lucht geen muizen, maar misschien ving je hier wel een vleermuis, en vleermuis lijkt erg op muis. Maar eet een kat dat, vraag ik me af.’

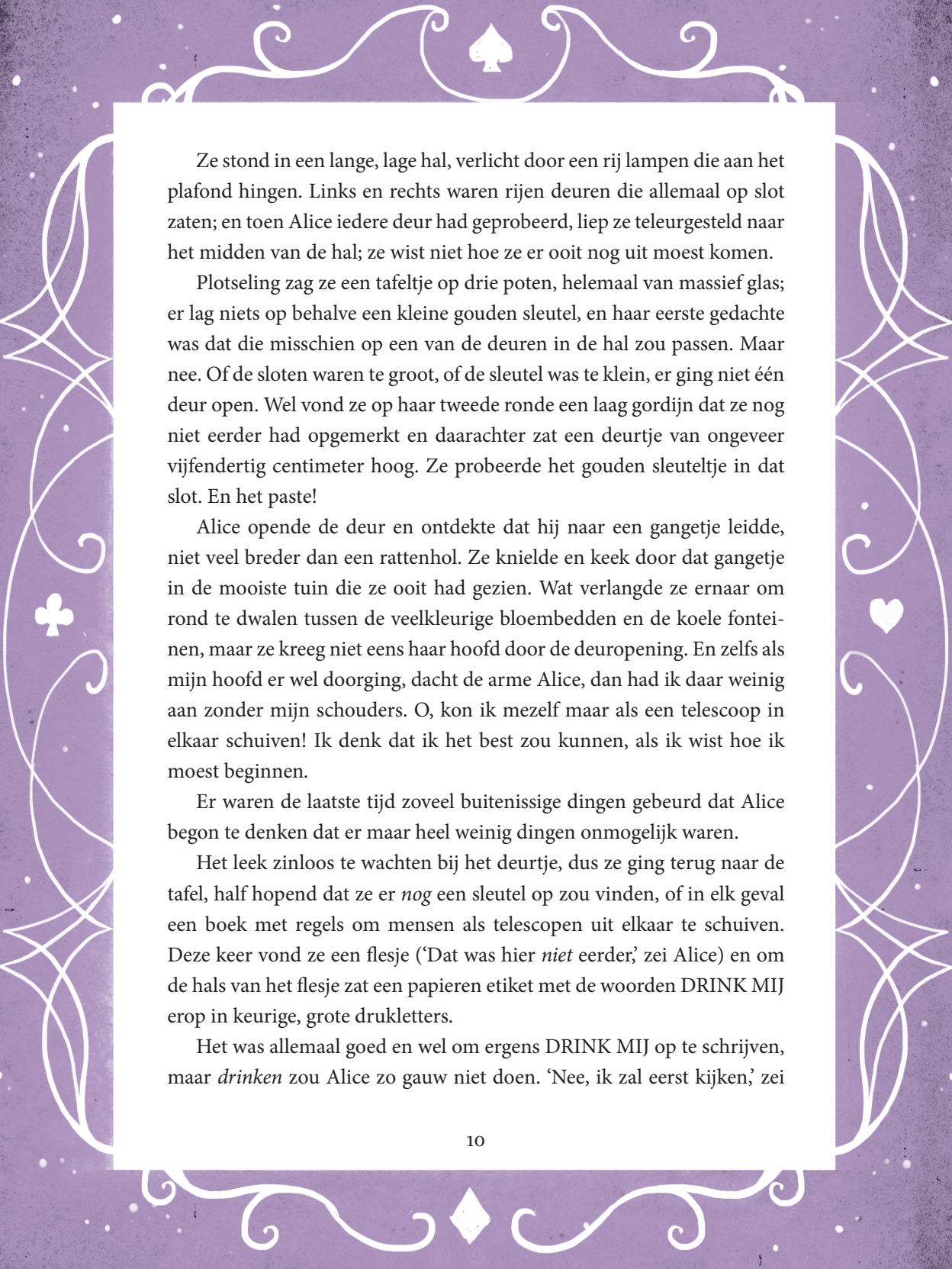
Alice begon slaperig te worden en ze herhaalde op een dromerige manier tegen zichzelf: ‘Eet een kat dat? Eet een kat dat?’ En soms: ‘Eet dat een kat?’ Omdat ze toch geen van de twee vragen kon beantwoorden, maakte het niet uit. Ze voelde dat ze wegdoezelde en droomde dat ze hand in hand met Dinah liep en ernstig tegen haar zei: ‘Dinah, eerlijk zeggen, heb jij ooit vleermuis gegeten?’ – toen ze eensklaps pats! op een hoop takken en dorre bladeren terechtkwam en de val was afgelopen.

Alice had nergens pijn en sprong overeind – ze keek omhoog, maar daarboven was het aardedonker – en voor haar lag weer een lange gang en in de verte kon ze het Witte Konijn zien weggrennen. Geen moment te verliezen: als de wind vloog Alice de gang in, net op tijd om hem, terwijl hij een hoek omsloeg, te horen zeggen: ‘O mijn oren, o mijn snorrenbaard, wat wordt het laat!’ Ze was vlak achter hem toen ze zelf de hoek omsloeg, maar – het Konijn was nergens meer te zien!

Ze stond in een lange, lage hal, verlicht door een rij lampen die aan het plafond hingen. Links en rechts waren rijen deuren die allemaal op slot zaten; en toen Alice iedere deur had geprobeerd, liep ze teleurgesteld naar het midden van de hal; ze wist niet hoe ze er ooit nog uit moest komen.

Plotseling zag ze een tafeltje op drie poten, helemaal van massief glas; er lag niets op behalve een kleine gouden sleutel, en haar eerste gedachte was dat die misschien op een van de deuren in de hal zou passen. Maar nee. Of de sloten waren te groot, of de sleutel was te klein, er ging niet één deur open. Wel vond ze op haar tweede ronde een laag gordijn dat ze nog niet eerder had opgemerkt en daarachter zat een deurtje van ongeveer vijfendertig centimeter hoog. Ze probeerde het gouden sleuteltje in dat slot. En het paste!

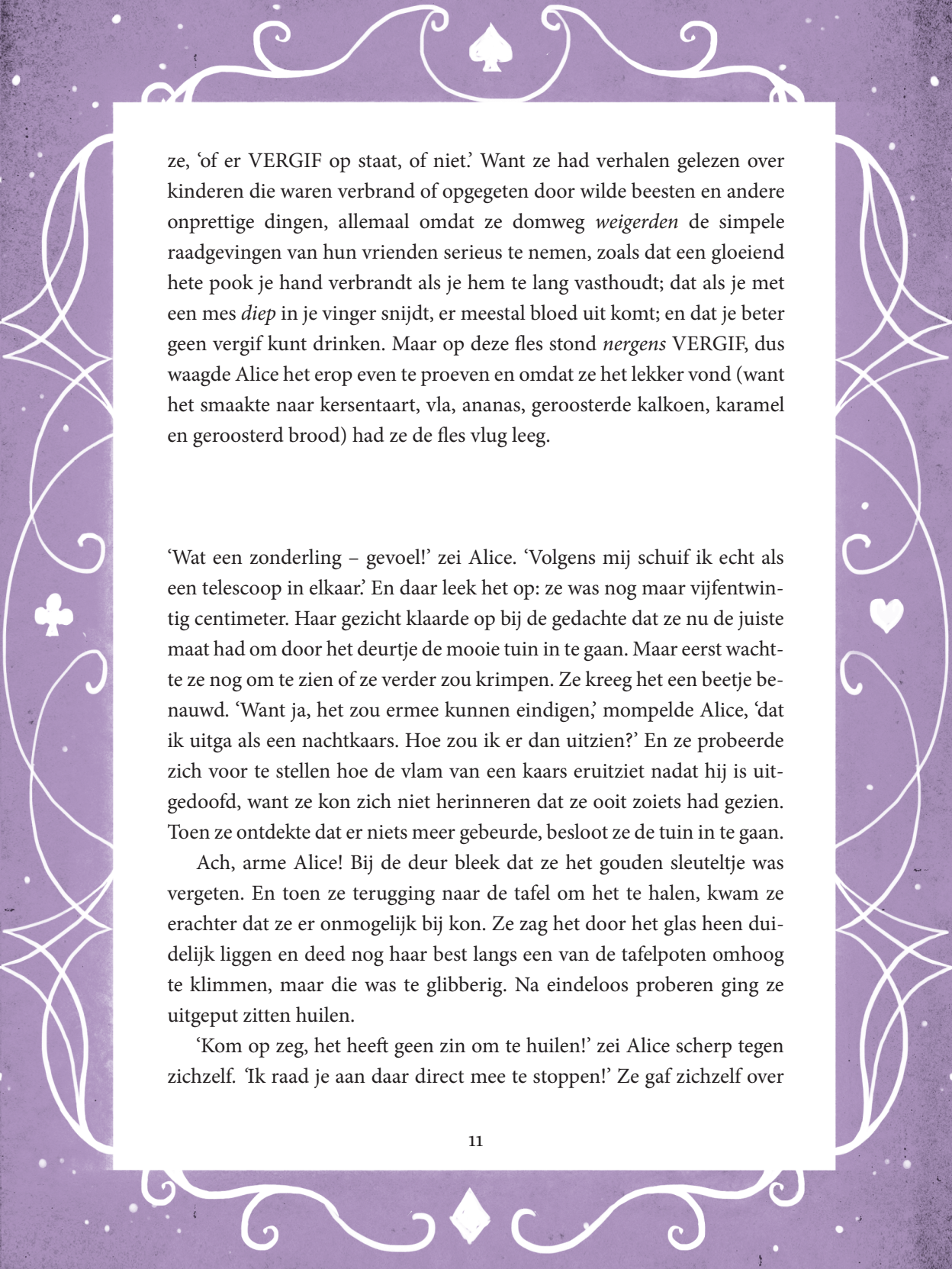
Alice opende de deur en ontdekte dat hij naar een gangetje leidde, niet veel breder dan een rattenhol. Ze knielde en keek door dat gangetje in de mooiste tuin die ze ooit had gezien. Wat verlangde ze ernaar om rond te dwalen tussen de veelkleurige bloembedden en de koele fonteinen, maar ze kreeg niet eens haar hoofd door de deuropening. En zelfs als mijn hoofd er wel doorging, dacht de arme Alice, dan had ik daar weinig aan zonder mijn schouders. O, kon ik mezelf maar als een telescoop in elkaar schuiven! Ik denk dat ik het best zou kunnen, als ik wist hoe ik moest beginnen.

Er waren de laatste tijd zoveel buitenissige dingen gebeurd dat Alice begon te denken dat er maar heel weinig dingen onmogelijk waren.

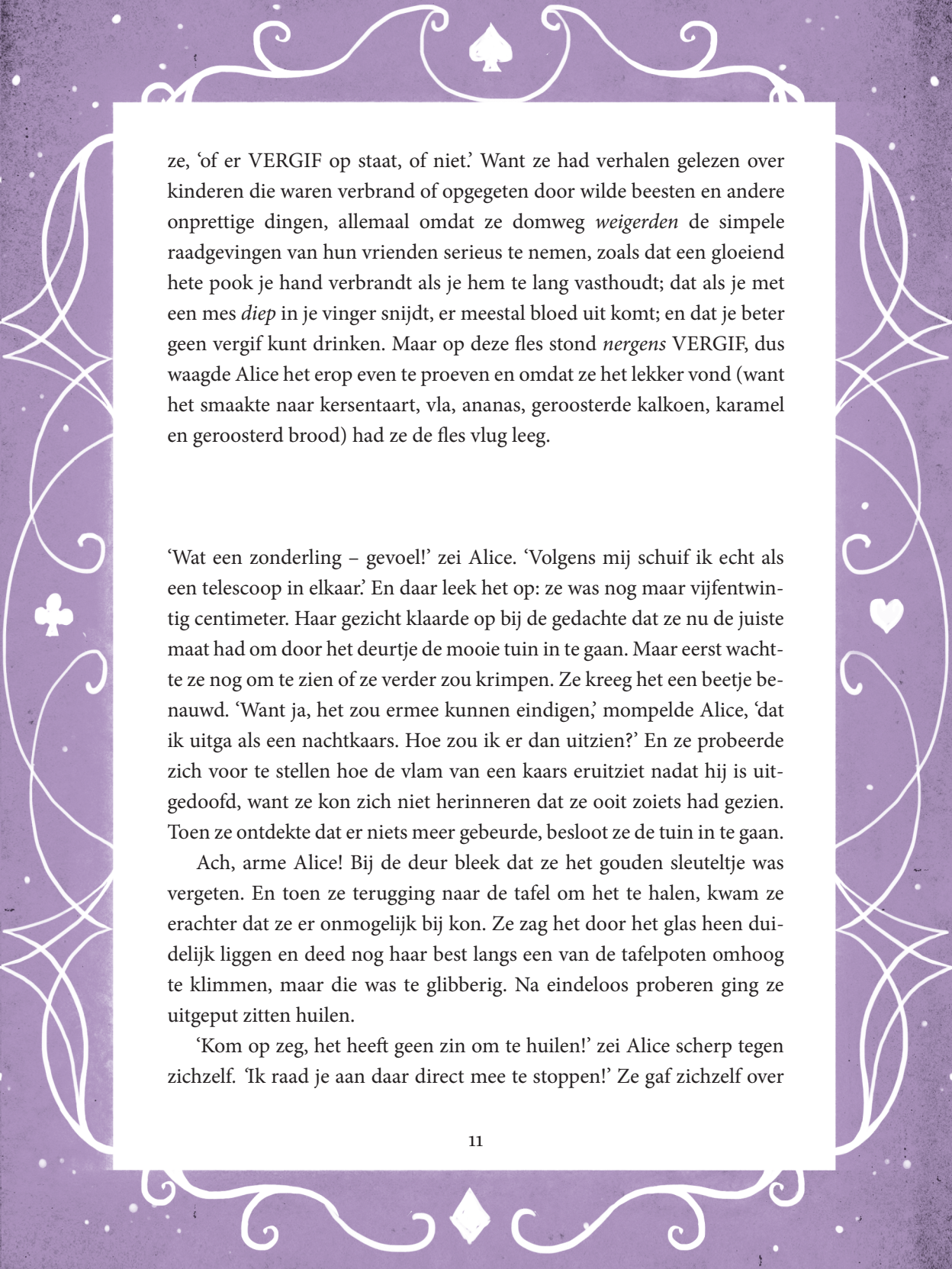
Het leek zinloos te wachten bij het deurtje, dus ze ging terug naar de tafel, half hopend dat ze er *nog* een sleutel op zou vinden, of in elk geval een boek met regels om mensen als telescopen uit elkaar te schuiven. Deze keer vond ze een flesje ('Dat was hier *niet* eerder,' zei Alice) en om de hals van het flesje zat een papieren etiket met de woorden DRINK MIJ erop in keurige, grote drukletters.

Het was allemaal goed en wel om ergens DRINK MIJ op te schrijven, maar *drinken* zou Alice zo gauw niet doen. 'Nee, ik zal eerst kijken,' zei

ze, 'of er VERGIF op staat, of niet.' Want ze had verhalen gelezen over kinderen die waren verbrand of opgegeten door wilde beesten en andere onprettige dingen, allemaal omdat ze domweg *weigerden* de simpele raadgevingen van hun vrienden serieus te nemen, zoals dat een gloeiend hete pook je hand verbrandt als je hem te lang vasthoudt; dat als je met een mes *diep* in je vinger snijdt, er meestal bloed uit komt; en dat je beter geen vergif kunt drinken. Maar op deze fles stond *nergens* VERGIF, dus waagde Alice het erop even te proeven en omdat ze het lekker vond (want het smaakte naar kersentaart, vla, ananas, geroosterde kalkoen, karamel en geroosterd brood) had ze de fles vlug leeg.

'Wat een zonderling – gevoel!' zei Alice. 'Volgens mij schuif ik echt als een telescoop in elkaar.' En daar leek het op: ze was nog maar vijfentwintig centimeter. Haar gezicht klaarde op bij de gedachte dat ze nu de juiste maat had om door het deurtje de mooie tuin in te gaan. Maar eerst wachtte ze nog om te zien of ze verder zou krimpen. Ze kreeg het een beetje benauwd. 'Want ja, het zou ermee kunnen eindigen,' mompelde Alice, 'dat ik uitga als een nachtkaars. Hoe zou ik er dan uitzien?' En ze probeerde zich voor te stellen hoe de vlam van een kaars eruitziet nadat hij is uitgedoofd, want ze kon zich niet herinneren dat ze ooit zoiets had gezien. Toen ze ontdekte dat er niets meer gebeurde, besloot ze de tuin in te gaan.

Ach, arme Alice! Bij de deur bleek dat ze het gouden sleuteltje was vergeten. En toen ze terugging naar de tafel om het te halen, kwam ze erachter dat ze er onmogelijk bij kon. Ze zag het door het glas heen duidelijk liggen en deed nog haar best langs een van de tafelpoten omhoog te klimmen, maar die was te glibberig. Na eindeloos proberen ging ze uitgeput zitten huilen.

'Kom op zeg, het heeft geen zin om te huilen!' zei Alice scherp tegen zichzelf. 'Ik raad je aan daar direct mee te stoppen!' Ze gaf zichzelf over

het algemeen heel goede raad (al volgde ze die zelden op) en soms schold ze zichzelf zo hard uit dat de tranen haar in de ogen sprongen. Ze herinnerde zich een keer dat ze zichzelf om haar oren had geslagen omdat ze bij een spelletje croquet tegen zichzelf vals had gespeeld – want ze hield er bijzonder van te doen alsof ze twee personen was. Maar dat kan niet eens, dacht de arme Alice. Er is niet eens genoeg van me over voor één behoorlijk kind!

Toen viel haar blik op een glazen doosje dat onder de tafel lag; ze deed het open en vond er een klein cakeje in, waarop in krenten heel kunstig de woorden EET MIJ stonden.

‘Vooruit, ik eet het op,’ zei Alice, ‘als het me groter maakt, kan ik bij de sleutel; en als het me kleiner maakt, kan ik onder de deur door. Ik kom dan in elk geval de tuin in, dus het kan me niet schelen *wat* het wordt!’

Ze beet een stukje af en zei zenuwachtig tegen zichzelf: ‘Welke kant? Welke kant?’ terwijl ze haar hand op haar hoofd hield om te voelen welke kant het op ging. Ze was verbaasd toen ze voelde dat ze even groot bleef: wat natuurlijk meestal het geval is als je cake eet, maar Alice was zo gewend geraakt aan zonderlinge gebeurtenissen dat het nogal saai en suf leek als het leven op de gewone manier doorging. Dus ze zette door en at het cakeje helemaal op.

EEN ZEE VAN TRANEN

‘Zonderlingder en zonderlinger!’ riep Alice (zo verbaasd dat ze even leek te vergeten wat ook weer de vergrotende trap van zonderling was); ‘nu schuif ik uit als de langste telescoop die er ooit heeft bestaan! Tot ziens, voeten!’ (Want toen ze naar beneden keek, waren die haast niet meer te zien.)

‘O, mijn arme voeten, ik vraag me af wie jullie schoenen en kousen nu moet aantrekken. Ik weet zeker dat *ik* dat niet meer kan! Ik zal veel te ver weg zijn om nog voor jullie te zorgen: red jezelf dus maar zo goed mogelijk.’ Ik moet wel aardig voor ze blijven, dacht Alice, anders lopen ze misschien niet meer mijn kant uit! Even denken: ik zal ze met kerst nieuwe laarsjes geven. En ze bleef plannen maken voor hoe ze dat kon regelen. Per post, dacht ze; wat leuk lijkt me dat, cadeautjes sturen naar je eigen voeten! En wat een vreemde adressen zullen dat worden!

AAN DE WELEDELE RECHTERVOET VAN ALICE

Per adres: HAARDKLEEDJE

VOOR DE OPEN HAARD

(afzender ALICE, veel liefs)

‘Och, wat een wartaal sla ik uit!’ Bons! Ze stootte haar hoofd tegen het plafond van de hal – ze was nu al langer dan twee meter en dus greep ze het gouden sleuteltje en haastte zich naar het tuindeurtje. Arme Alice! Het beste wat ze kon doen, was liggend op één zij met één oog de tuin inkijken; door het deurtje gaan was onmogelijker dan ooit. Ze ging zitten en begon weer te huilen.

‘Je moest je schamen,’ zei Alice, ‘zo’n grote meid als jij,’ (ja, dat kon ze wel zeggen), ‘en dan zo blijven huilen! Ophouden zeg ik je!’ Maar ze hilde even hard door en vergoot liters en liters tranen, tot er een plas om haar heen lag van ruim tien centimeter diep tot halverwege de hal.

Pas toen ze in de verte het getrippel van voetstappen hoorde, veegde ze vlug haar ogen af om te zien wat er aankwam. Het was het Witte Konijn op de terugweg, prachtig gekleed, met een paar witte geitenleren handschoenen in de ene hand en een grote waaier in de andere. Hij kwam in vliegende vaart aangerend, mompelend in zichzelf: ‘O! De Hertogin, de Hertogin! O! Wat zal ze razend zijn dat ik haar heb laten wachten!’

Alice voelde zich zo wanhopig dat ze iedereen om hulp had kunnen vragen; dus toen het Konijn dichterbij kwam, begon ze met zachte, verlegen stem: ‘Pardon, meneer –’

Het Konijn verstarde van schrik, liet de witte handschoenen en de waaier vallen en holde zo hard hij kon het donker in.

Alice raapte waaier en handschoenen op, en omdat het in de hal erg heet was, wuifde ze zich koelte toe met de waaier terwijl ze de hele tijd bleef doorpraten: ‘Lieve help! Wat is alles vandaag idioot! En gisteren ging het allemaal nog zijn gewone gang. Ben ik vannacht soms veranderd vraag ik me af. Even denken: was ik vanochtend toen ik opstond nog dezelfde? Ik herinner me, geloof ik, dat ik me een *beetje* anders voelde. Maar als ik niet dezelfde ben, is de vraag: wie ben ik dan in vredesnaam? Ah, dat is een groot raadsel!’ In gedachten ging ze alle meisjes van haar leeftijd die ze goed kende na, om te zien of ze soms in een van hen was veranderd.

‘Ik weet zeker dat ik Ada niet ben,’ zei ze, ‘want die heeft krullen. Die

heb ik niet. En ik weet zeker dat ik Mabel niet kan zijn, want ik weet allerlei dingen, en Mabel, nou ja, die weet zo goed als niets! Trouwens, *zij* is *zij*, en *ik* ben *ik*, en – o, wat raadselachtig is dit allemaal! Ik zal eens zien of ik alles nog weet wat ik wist. Laat eens zien: vier keer vijf is twaalf, en vier keer zes is dertien, en vier keer zeven is – o nee! Zo kom ik nooit tot twintig! Maar de tafels tellen niet echt mee: misschien moet ik aardrijkskunde proberen. Amsterdam is de hoofdstad van Londen, en Londen is de hoofdstad van Rome, en Rome – nee, *dat* is echt fout, dat weet ik zeker! Ik moet veranderd zijn in Mabel! Ik zal nog proberen om het liedje van *Op een grote paddenstoel* te zingen.

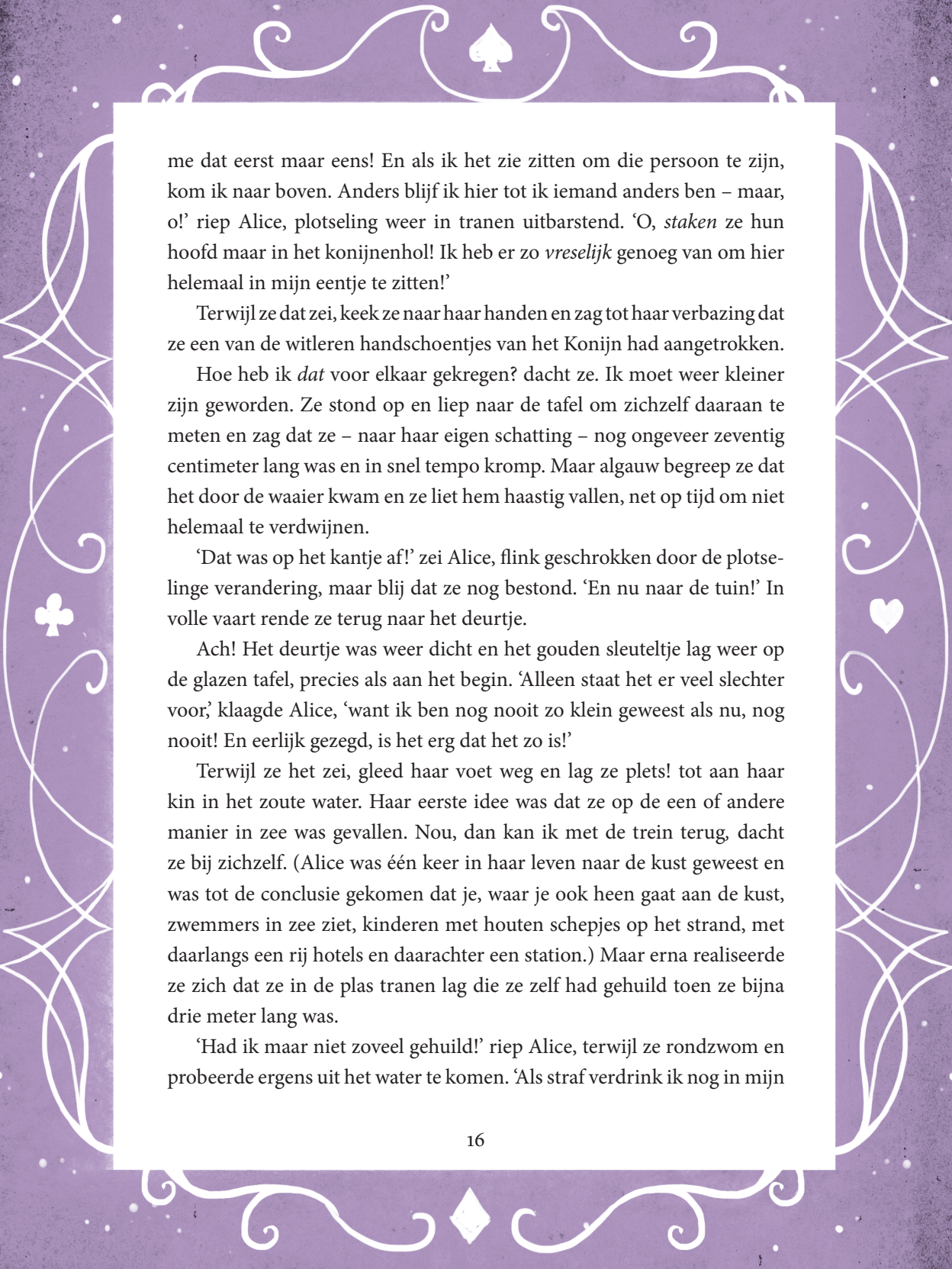
Ze ging netjes rechtop staan zoals in de klas en begon. Maar haar stem klonk schor en raar, en de woorden kwamen er niet zo uit als anders:

*Op een grote paddenstoel
rood met witte stippen
zat een krokodilletje
heen en weer te wippen.*

*KRAK! Het krokodilletje
kwakte op de grond.
En één krokobilletje
raakte zwaargewond!*

‘Ik weet zeker dat die woorden niet goed zijn,’ zei de arme Alice en met haar ogen vol tranen ging ze door: ‘Misschien ben ik toch in Mabel veranderd. Dan moet ik in dat benauwde huisje gaan wonen met bijna geen speelgoed en – o, ik zal verschrikkelijk veel lessen moeten inhalen! Nee! Mijn besluit staat vast. Als ik Mabel ben, blijf ik hier beneden! Ze hoeven hun hoofd echt niet in het konijnenhol te steken en te roepen: Kom gauw weer boven, lieveling!’

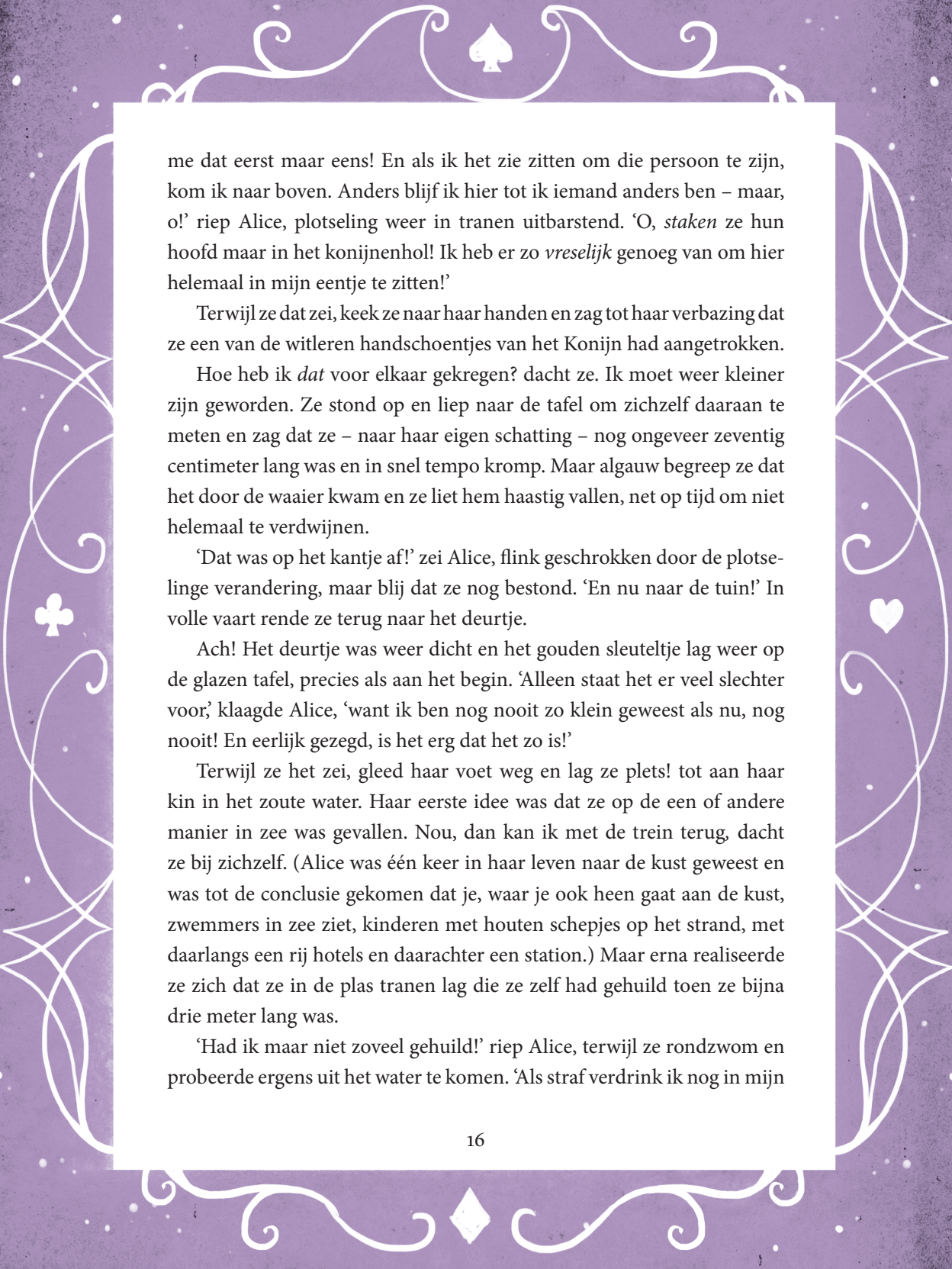
Ik zal alleen maar omhoogkijken en vragen: Wie ben ik dan? Vertel

me dat eerst maar eens! En als ik het zie zitten om die persoon te zijn, kom ik naar boven. Anders blijf ik hier tot ik iemand anders ben – maar, o!’ riep Alice, plotseling weer in tranen uitbarstend. ‘O, *staken* ze hun hoofd maar in het konijnenhol! Ik heb er *zo vreselijk* genoeg van om hier helemaal in mijn eentje te zitten!’

Terwijl ze dat zei, keek ze naar haar handen en zag tot haar verbazing dat ze een van de witleren handschoentjes van het Konijn had aangetrokken.

Hoe heb ik *dat* voor elkaar gekregen? dacht ze. Ik moet weer kleiner zijn geworden. Ze stond op en liep naar de tafel om zichzelf daaraan te meten en zag dat ze – naar haar eigen schatting – nog ongeveer zeventig centimeter lang was en in snel tempo kromp. Maar al gauw begreep ze dat het door de waaier kwam en ze liet hem haastig vallen, net op tijd om niet helemaal te verdwijnen.

‘Dat was op het kantje af!’ zei Alice, flink geschrokken door de plotse-linge verandering, maar blij dat ze nog bestond. ‘En nu naar de tuin!’ In volle vaart rende ze terug naar het deurtje.

Ach! Het deurtje was weer dicht en het gouden sleuteltje lag weer op de glazen tafel, precies als aan het begin. ‘Alleen staat het er veel slechter voor,’ klaagde Alice, ‘want ik ben nog nooit zo klein geweest als nu, nog nooit! En eerlijk gezegd, is het erg dat het zo is!’

Terwijl ze het zei, gleed haar voet weg en lag ze plets! tot aan haar kin in het zoute water. Haar eerste idee was dat ze op de een of andere manier in zee was gevallen. Nou, dan kan ik met de trein terug, dacht ze bij zichzelf. (Alice was één keer in haar leven naar de kust geweest en was tot de conclusie gekomen dat je, waar je ook heen gaat aan de kust, zwemmers in zee ziet, kinderen met houten schepjes op het strand, met daarlangs een rij hotels en daarachter een station.) Maar erna realiseerde ze zich dat ze in de plas tranen lag die ze zelf had gehuild toen ze bijna drie meter lang was.

‘Had ik maar niet zoveel gehuild!’ riep Alice, terwijl ze rondzwom en probeerde ergens uit het water te komen. ‘Als straf verdrink ik nog in mijn

eigen tranen! Dat zou *zeker* iets zonderlings zijn! Maar vandaag is *alles* zonderling.'

Op dat moment hoorde ze verderop iets spetteren, en ze zwom dichterbij om te zien wat het kon zijn. Eerst dacht ze aan een walrus of een nijlpaard, maar toen herinnerde ze zich hoe klein ze was geworden en besepte dat het een muis was die net als zij te water was geraakt.

Zou het iets uitmaken, dacht Alice, om die muis aan te spreken? Alles is hier beneden zo eigenaardig dat het me best mogelijk lijkt dat hij kan praten, het is in elk geval te proberen. Dus ze begon met: 'O Muis, weet u de weg uit deze poel? Ik ben uitgeput van het zwemmen, o Muis!' (Alice dacht dat dit de juiste manier moest zijn om tegen een muis te praten: ze had nog nooit zoiets bij de hand gehad, maar ze herinnerde zich dat ze in de Latijnse grammatica van haar broer had zien staan:

een muis
van een muis
aan een muis
een muis
door een muis
o, muis!

De Muis keek haar nogal onderzoekend aan en leek naar haar te knipogen met een van zijn kleine oogjes, maar hij zei niets.

Misschien verstaat hij geen Nederlands, dacht Alice. Ik durf te wedden dat het een Franse muis is, meegekomen met Napoleon of zo. (Met al haar kennis van de geschiedenis had Alice geen flauw idee hoelang geleden iets was gebeurd.) Dus begon ze opnieuw: '*Où est ma chatte?*' (Waar is mijn kat?) Dat was de eerste zin uit haar Franse lesboek. De Muis sprong onverhoeds hoog op in het water en leek over zijn hele lijf te trillen van angst.

'O, sorry!' riep Alice haastig, bang dat ze de gevoelens van het arme

beest had gekwetst. ‘Ik vergat helemaal dat u niet van katten houdt.’

‘Niet van katten *houdt!*’ riep de Muis met een schrille, opgewonden stem. ‘Zou *jij* van katten houden als *jij mij* was?’

‘Nee, misschien niet,’ zei Alice op sussende toon. ‘Niet boos zijn! Al zou ik willen dat ik u onze kat Dinah kon laten zien: ik denk dat u dol op katten zou zijn als u *haar* zag. Ze is zo’n snoezig, rustig poesje,’ zuchtte Alice half tegen zichzelf, terwijl ze traag in de poel rondzwom. ‘En ze zit zo zoet te spinnen bij het vuur als ze haar pootjes likt en haar snoetje wast – en ze is zo heerlijk zacht om te aaien – en zo’n kei in het vangen van muizen en – o! Neem me niet kwalijk!’ riep Alice weer, want alle haren van de Muis stonden recht overeind, en ze was ervan overtuigd dat hij deze keer zwaar beledigd was. ‘We zullen niet meer over Dinah praten als u het liever niet wil.’

‘We? We?’ riep de Muis, die trilde tot aan het puntje van zijn staart. ‘Alsof *ik* ooit over zo’n onderwerp zou praten! Onze familie *haat* katten, alle katten: vreselijke, valse, vulgaire vreters! Laat me dat woord *niet* meer horen!’

‘Dat zal ik niet meer doen, echt niet!’ zei Alice, als de weerlicht veranderend van onderwerp. ‘Houdt u wel van honden?’ De Muis gaf geen antwoord, dus ging Alice ijverig door: ‘Er is zo’n leuk hondje in de buurt van ons huis, dat zou ik u graag willen laten zien! Een kleine terriër met heldere oogjes, weet u wel, en met *zo* lang krullend bruin haar! En hij haalt dingen op als je ze een eindje weggooit, en hij gaat rechtop zitten als hij bedelt om zijn voer, en *zo* – ik kan nog niet de helft opnoemen – en hij is van een boer, moet u weten, en die zegt dat het hondje heel nuttig is, echt goud waard! Dat het alle ratten doodbijt die – o nee!’ riep Alice bedroefd uit. ‘Ik ben bang dat ik hem alweer heb beledigd!’ Want de Muis zwom zo hard hij kon bij haar vandaan en maakte bij het zwemmen flink wat deining.

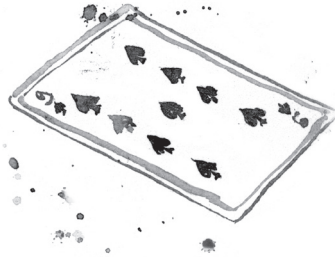
Zachtjes riep ze hem na: ‘Beste Muis! Kom alstublieft terug, dan zullen we het niet over katten of honden hebben als u ze niet mag!’

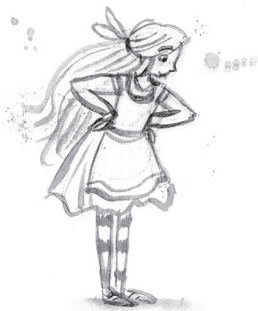
Toen de Muis dat hoorde, keerde hij om en zwom langzaam naar haar terug; zijn snuit was heel bleek (van *woede*, dacht Alice) en hij zei met een zachte, trillende stem: 'Laten we naar de kant gaan. Daar zal ik je mijn levensverhaal vertellen, dan kun je begrijpen waardoor het komt dat ik katten en honden haat.'

Het was ook hoog tijd om het water uit te gaan, want de poel raakte behoorlijk vol met vogels en andere dieren die erin waren gevallen, zoals een eend en een dodo, een papegaai, een adelaarsjong, en nog verscheidene andere wonderlijke wezens.

Alice ging voorop en ze zwommen allemaal naar de oever.

EEN KRINGLOOPRACE EN EEN VERHAAL MET EEN STAARTJE

Het was een vreemdsoortig gezelschap dat op de oever bij elkaar kroop – vogels met druipende veren, dieren met een klevende vacht en allemaal kleddernat, kwaad en koud.

Vraag een was natuurlijk hoe ze droog moesten worden. Dus gingen ze met elkaar in overleg en na een paar minuten was het voor Alice heel gewoon om vertrouwelijk mee te praten, alsof ze iedereen al haar hele leven kende. Ze had een vrij lange discussie met de Papegaai, die op het laatst kribbig werd en alleen nog zei: ‘Ik ben ouder dan jij, dus ik zal het wel beter weten.’

Dat geloofde Alice niet zonder te weten *hoe* oud ze dan was en omdat de Papegaai koppig weigerde haar leeftijd te zeggen, was het gesprek afgelopen.

Toen riep de Muis, die iemand met gezag leek: ‘Ga allemaal zitten en luister maar naar mij! Ik heb jullie zo weer droog!’

Dus ze gingen allemaal in een grote kring om de Muis heen zitten. Alice hield hem ongerust in het oog, want ze wist zeker dat ze snipverkouden zou worden als ze niet gauw droog was.

‘Ahum!’ begon de Muis gewichtig. ‘Allemaal klaar? Dit is het droogste wat ik weet. Volledige stilte, graag!’

Graaf Willem de Derde van Frisia kwam diep in de problemen toen hij bij Vlaardingen een burcht liet bouwen. Op de plek van die burcht zou in 1076 de barbaarse *Vlaardingse toiletmoord* zijn gepleegd. Hertog Godfried met de Bult werd, waar het riviertje de Flarding uitmondde in de Merwede, tijdens een toiletbezoek van achteren doorstoken met een lans en stierf dagen later na een verschrikkelijke doodstrijd –’

‘Jakkies!’ zei de Papegaai huiverend.

‘Pardon!’ sprak de Muis fronsend, maar uiterst beleefd: ‘Zei u iets?’

‘Ik niet,’ zei de Papegaai haastig.

‘Ik dacht het even,’ zei de Muis. ‘Goed. Dan ga ik door: Keizer Hendrik II had Dirk III geboden de burcht te ontruimen. Dirk III weigerde. De keizer stuurde een leger en een vloot onder aanvoering van hertog Godfried de Kinderloze naar Vlaardingen, nog aangevuld met troepen uit Utrecht, Keulen en Trier, om Dirk III mores te leren. Het leger voer op 29 juli 1018 met schepen de rivier af en ging aan land bij Vlaardingen. Een komeet met lange staart die deze dagen aan de hemel verscheen, werd gezien als teken van onheil, dus de mensen vonden het –’

‘Vonden *wat?*’ vroeg de Eend.

‘Vonden *het*,’ zei de Muis wat kribbig. ‘Je weet toch wel wat *het* betekent?’

‘Ik weet best wat *het* betekent, als ik iets vind,’ zei de Eend. ‘*Het* is meestal een kikker of een worm. De vraag is, wat vonden *de mensen?*’

De Muis negeerde die vraag, en ging vlug verder: ‘Dirk III en de Friese boeren lokten het keizerlijke leger in een hinderlaag. Er brak paniek uit door hun onbekendheid met de rivier en de moerassen. De vijanden kwamen niet levend bij hun schepen terug. Dat was de Slag bij Vlaardingen op 29 juli 1018. Dirk III gijzelde Godfried de Kinderloze en kreeg in ruil voor vrijlating van de hertog het recht op –’

‘Hoe staat het er nu mee, meisje?’ onderbrak de Muis zichzelf en hij keek naar Alice.